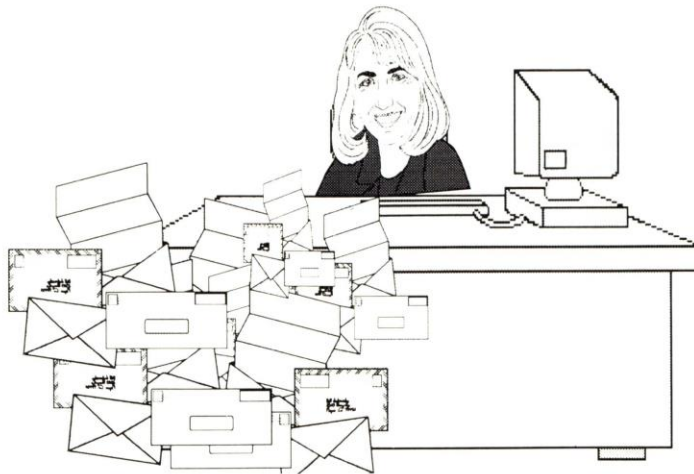

Iz Požege nam piše Ivan Hudy

Pisma čitatelja

Od sljedećeg broja jedna stranica bit će otvorena za vaša pisma, komentare, reakcije i pitanja. Uvjereni smo da postoji mnogo nedoumica, kao i mnogo komentara na objavljene tekstove. Pišite i otvorite konstruktivan dijalog. Ako postoje pitanja na koja ne možete nigdje naći odgovor, pišite, Uredništvo će potražiti odgovor umjesto vas. Komentare i reakcije na tekstove nužno je potpisati, dok pitanja možete postavljati i anonimno. Sve vaše vrijedne misli šaljte na adresu Redakcije, s naznakom "Pisma čitatelja".

Ta stranica bit će "vaše ogledalo", jer u nedostatku vaših pisama ostat će "Sestrinski glasnik" prazniji, što će, dakako, biti odraz vašeg općeg zadovoljstva i izostanka problema.

Sanda Franković

"SESTRINSKI GLASNIK" -

VAŠ JE GLAS"

ČITAJTE GA, SURADUJTE U

NJEMU, PREPORUČITE GA"

KVALITETOM K BOLJITKU

Nakon što sam pažljivo, sa velikim zanimanjem i radosti, pročitao "Sestrinski glasnik" br. 5-6, odmah sam odlučio, da vam se javim, na ovaj način, iz više razloga i to:

• Upućujemo vam sve komplimente, kako na sam sadržaj, tako i izgleda istog, što ne znači, da se sve još ne može poboljšati, iz više razloga i potreba.

• Želim dobronamjerno skrenuti pažnju, na jednu važnu činjenicu, a to je, da ne bi bilo dobro, u našoj Državi Hrvatskoj tiskati mnogo vrsnih naslova "Glasnika" medicinskih sestara i tehničara. I u ovome broju vidio sam, da se planira izdavanje "Florence" u Osijeku, zatim nešto slično u Šibeniku itd. Svakako da nisam za nikakav "centralizam" ali u sadašnje vrijeme potrebne štednje, efikasnosti i što kvalitetnijom informacijom, mislim da bi nam jedan ovakav kvalitetan "Glasnik" bio dovoljan. Istim bi se stvarali kako materijalni, tako i veći suradničko-uređivački kvaliteti u našem društvu. Svako "usitnjavanje" umanjuje "udarnu moć" informacija, kao i samu materijalnu moć, bez koje se teško može postići željeni cilj. Usmjeravanje zajedničkih snaga, u istom pravcu, lakše se postiže željeno. Kasnije, u sretnija vremena, koja nam bez sumnje dolaze, neka izdaje tko što hoće i koliko želi. To, u takvim vremenima, neće biti loše, naprotiv.

• Da bih vam skromno nešto rekao i o sebi i to: da sam 1964. godine iz Požege otišao raditi u svojstvu medicinskog tehničara u Vrbas - Vojvodinu, iz ne malih razloga o čemu vam ovdje ne želim šire pisati.

"Da sam od 1980. godine osam godina bio predsjedavajući podružnice zdravstvenih radnika u medicinskom centru Titov Vrbas u kome vremenskom razdoblju sam doživljavao mnogo težine, gorčine i sl. tome, jer sam zastupao "ONO" što nam je trebalo, jer sam ispred sebe imao široke interese, a ne samo interese onih, koji su dolazili po nalogu predsjedništva zdravstvenih radnika Jugoslavije iz Beograda.

I pored postignutih ogromnih rezultata, devalviran mi je rad u najvećoj mjeri zbog toga, jer sam podržavao ideju tadašnjeg Saveza društava

medicinskih sestara Jugoslavije, u kojem su bili samo Hrvatska i Slovenija, a to je da se predsjedništvo Saveza zdravstvenih radnika Jugoslavije, periodično seli po tadašnjim republikama, što Beograd nije nikako htio niti želio da prihvati.

Ta pitanja smo pokrenuli negdje 1985. godine na Tjentištu - i to bez uspjeha. U Puli od 6. - 10. listopada 1986. godine izlagao sam temu: "Uloga i značaj postojanja i rada podružnica zdravstvenih radnika, kao i aktualni problemi sa kojima se sreće veći broj postojećih podružnica", gdje sam se dotakao pitanja potrebe "pokretnog" predsjedništva, a ne da se stalno nalazi na jednom mjestu, u općem interesu. Zbog toga sam otvoreno napadnut od strane nekoliko članova podružnice zdravstvenih radnika Šapca i Beograda. Ovom prilikom bih želio najiskrenije pozdraviti, u nadi da su mi žive i zdrave kolegice, tadašnji tajnici Saveza društava medicinskih sestara Jugoslavije, kolegicu Veroniku Kunstek-Pretner i predsjednicu Veru Grbec, koje se također sigurno dobro sjećaju tih događaja.

Svakako da bi iz ovoga konteksta tematike i problematike, mogao dosta toga pisati, ne želeći vam oduzimati suviše prostora, samo vam želim reći još to, da sam se doselio iz Vrbasa u Požegu 25. ožujka 1995. godine sretan i zadovoljan što sam došao i tako mi se ostvarile mnoge moje želje i snovi.

U prilog mojem, vama upućenom pismu, šaljem vam i svoje osobne "spisateljske malenkosti", pa ako odgovara, vi objavite u našem "Glasniku", uz što sl. tome, što bi, uglavnom, pisali samo naše kolege i kolegice. Vjerujte da mnogi, u toku svojih dežurstava, u toku dugih neprospavanih noći, dobiju inspiraciju i za pisanje, netko sa većim, netko s manjim uspjehom. Toliko za sada. Želim da Vam poželim mnogo uspjeha u radu, uz mnogo srdačnih, kolegijalnih i istomišljeničkih pozdrava, u općem našem interesu"

BOG, CRKVA, PAPA I HRVATI! Imajući tu SVETINJU ispred sebe, ne trebamo se ničega bojati"

Ivan Hudy